

L'evangeli d'aquest diumenge és un d'aquells que realment comuniquen esperança. **"Confieu en Déu. Confieu també en mi. A casa del meu Pare hi ha lloc per a tots"**. En

un món com el nostre, on sembla que no hi ha lloc per a tothom, on sembla que hi sobra gent, és un consol saber que al costat de Déu ningú no ens podrà prendre el lloc. Pel que es veu, estar prop de Déu no és problema d'espai sinó de confiança. **"Confieu en Déu, confieu també en mi"**.

Potser no ens resulta fàcil comprendre i confiar en la Paraula de Jesús. Tomàs, que portava ja força temps al costat del Mestre, tampoc no ho entenia: **"Senyor, si ni tan sols sabem on vas, ¿com podem saber quin camí hi porta?"** I justament a Tomàs, que no hi veu clar, Jesús li fa una **confidència o revelació**: **"Jo sóc el camí, la veritat i la vida, ningú no arriba al Pare si no hi va per mi"**.

Aquestes paraules defineixen un aspecte essencial de la fe cristiana. No es tracta de seguir cap filosofia ni cap norma, no seguim cap doctrina ni cap llibre, sinó que seguim una persona: Jesús de Nazaret. I, per tant, la vida de la fe té unes característiques semblants a la relació entre persones. Si la fe estigués continguda en un llibre, seria fàcil estudiar-la i aprendre-la; si la fe fos un conjunt de normes, seria avaluable com una assignatura. Però la fe és una relació de confiança en una persona viva: Jesucrist.

Sens dubte que xoca amb la mentalitat d'avui la pretensió absoluta de Jesús:

Només jo sóc el camí, la veritat i la vida. Des d'Einstein, tot s'ha tornat relatiu. Ens espanten els absoluts. El relativisme abasta tots els aspectes de la vida. I la qüestió és ben real: Com podem avui mantenir la fe que hem rebut davant d'un món tan complex i dominat per la ciència, la tècnica i l'eficàcia? Davant de tants camins que veiem oberts davant nostre, ens quedem confosos i dubitatius. "Senyor, no sabem el camí!". ¿No pot ser que tots els camins siguin enganyosos i no portin enlloc? I si hi ha algun camí bo, quin és?

Tot just començat el tercer mil·lenni, sabem i afirmem que Jesús és l'únic Senyor. Només ell té paraules de vida eterna. Però ho hem de saber argumentar, urgeix que ens hi aclarim sense que la gent que no creu pensin que ens hem tornat uns fanàtics que diem que no a tot per principi. I posats a dir que sí, tampoc podem caure en el parany de donar-ho tot per bo, perquè llavors faríem allò que diu aquell refrany anglosaxó: **llençar el nen i guardar la palangana amb l'aigua bruta**. Dir que som cristians, però sense fe.

Podria ser que nosaltres mateixos haguéssim contribuït a fer conèixer Jesucrist a d'altres i que, a pesar d'una llarga vida de contacte amb Jesucrist, l'experiència personal sigui minsa i poc encarnada en nosaltres mateixos.

Però no hem de perdre la calma, perquè **acabarem trobant el camí: "Que els vostres cors s'asserenin"**. La solució passa, com sempre, tenint present que seguim una persona, no unes normes ni una moral...

Enric Roura

DIUMENGE CINQUÈ DE PASQUA

10 de maig de 2020

<http://www.parroquiesdeblanes.org>

MISSES? ENCARA NO.

La setmana passada anunciàvem en aquest Suplement la possibilitat de reprendre les misses el dia 11. Aquesta data, però, estava condicionada al canvi de fase del desconfinament, cosa que no s'ha produït. A Catalunya, tan sols la província de Tarragona i una part de la de Lleida entraran dilluns a la fase 1. A Girona continuem en fase 0.

D'altra banda, el bisbe de Girona ha disposat que no se celebrin misses dominicals amb assistència de fidels fins al 30 de maig, vigília de la Pentecosta. Per tant, a la nostra parròquia continuarem tres setmanes més sense missa amb poble (durant el confinament, jo la celebro cada dia tot sol a la rectoria). I els enterraments que hi pugui haver, s'han de fer al cementiri amb un nombre mínim d'assistents.

Un capítol preocupant és la salut econòmica de la parròquia. Portem ja vuit setmanes sense ingressos, a les quals n'hi haurem d'afegir almenys tres més. Encara que l'església resti tancada, el funcionament de la parròquia comporta unes despeses fixes ineludibles (electricitat, gas, telèfon, alarmes, rènting fotocopiadora, etc.). Sortosament,

el Bisbat no ens ha carregat el rebut de Germanor del mes d'abril (i presumiblement no ho farà mentre no tinguem col·lectes). No queda clar, amb tot, si aquests rebuts quedaran suspesos o simplement ajornats.

El que sembla força clar és que les col·lectes, quan es reprenguin, ja no seran com abans. Tots en sortirem força empobrits d'aquesta gravíssima crisi. Per això, és molt necessari i lloable ajudar a Càritas i altres entitats solidàries, com algunes persones ja fan. Això no obstant, és la meua obligació recordar als feligresos que no s'oblidin de la parròquia. Es manté exclusivament de la generositat dels fidels.

Poso tot seguit el número de compte de la parròquia, per si algú creu oportú fer-hi un ingrés o una transferència.

ES12 2100 0042 4201 0117 4478

Tota aportació, per petita que sigui, és valuosa. Moltes gràcies per endavant!

En els suplementes dels pròxims diumenges donarem instruccions sobre les mesures de prevenció necessàries per evitar nous contagis a les celebracions litúrgiques.

Enric Roura, rector.

SACRAMENTALITZACIÓ ⇔ EVANGELITZACIÓ

Una de les conseqüències de la pandèmia ha estat el tancament de tots els llocs de culte, de totes les esglésies i temples. (...) Molts auguraven una Quaresma i una Setmana Santa molt pobra, sense celebracions litúrgiques, sense Via Crucis, ni passos de processons.

I, tanmateix, ha estat una Setmana Santa molt profunda i rica, no només per participar mediàticament de les cerimònies, sinó per una cosa més profunda: viure de prop la passió del Senyor en la passió i el patiment dels malalts, lectura de l'evangeli i pregària en família, experimentar l'ajuda a gent gran solitària i la col·laboració entre veïns; aplaudiments a metges, sanitaris, transportistes, treballadors de farmàcies i supermercats, a voluntaris que reparteixen menjar, etc. Els protagonistes d'aquesta Setmana Santa no han estat els capellans, ni tan sols les seves transmissions mediàtiques, sinó les famílies, laics i laiques, els i les joves. S'ha promogut una Església domèstica, en la qual els laics són protagonistes, on han estat sempre els pares, no el rector, els qui han ensenyat a resar als seus nens abans d'anar a dormir. On n'hi ha dos o tres de reunits en nom del Senyor, Ell és enmig d'ells.

Potser molts creuran que aquest tancament de les esglésies ha estat només un parèntesi pastoral i que aviat es tornarà a la situació d'abans. D'altres, com el sociòleg i teòleg Tomàs Halik, de Praga, afirmen clarament que aquest és un temps favorable i de gràcia, un *kairós*, un signe dels temps, Déu ens vol revelar alguna cosa.

Què vol dir-nos Déu? Cadascú pot donar una resposta personal, però a nivell eclesial potser podem pensar que l'Esperit ens convida a passar d'una Església sacramentalista i clerical a una Església evangelitzadora.

Església sacramentalista seria la que s'identifica tant amb els set sagraments que té el risc de considerar el clergat com el protagonista de l'Església i el temple com el seu centre autoreferencial o propi, mentre margina els laics, descuida l'evangelització, l'anunci de la Paraula, la iniciació en la fe, la pregària, la formació cristiana, sense formar una comunitat cristiana, ni un laicat de ciutadans responsables i solidaris amb els pobres i marginats. Molts rectors s'angoixen en veure que els sagraments ràpidament disminueixen i els seus fidels envelleixen.

Una Església evangelitzadora és aquella que fa el que va fer Jesús: anunciar la bona nova del Regne de Déu, predicar, guarir malalts, menjar amb pecadors, donar menjar als famolencs, alliberar de tota opressió i esclavitut. Aquest era el programa de Jesús a la sinagoga de Natzaret: donar la vista als cecs, alliberar els captius, evangelitzar els pobres, anunciar la gràcia i la misericòrdia de Déu. En l'últim sopar Jesús va instituir l'Eucaristia, però l'evangeli de Joan situa en l'últim sopar el rentament dels peus i el manament nou de l'amor fratern, completant així la dimensió litúrgica amb la més existencial i evitant que l'Eucaristia es convertís en un mer ritu buit.

No es tracta d'oblidar els sagraments, sinó de valorar-los com a "signes sensibles i eficaços de la gràcia", però sempre a la llum de la fe i de la Paraula, perquè no es converteixin en màgia i passivitat. Per això, tota celebració sacramental ve precedida per la celebració de la Paraula; el Concili Vaticà II afirma que la missió primera dels bisbes i preveres consisteix a anunciar la Paraula de Déu. (...)

El cardenal Jorge Bergoglio, en el conclave de la seva elecció com a bisbe de Roma, va oferir una original interpretació del text

d'Apocalipsi 3,20, en què el Senyor truca a la porta perquè l'obrim. Ordinàriament s'entén que el Senyor vol que li obrim la porta per entrar a casa, però Bergoglio va dir que el que el Senyor ens demana ara és que li obrim la porta i el deixem sortir al carrer.

Per això Francesc parla d'"una Església en sortida", cap a les fronteres, hospital de campanya, que faci olor d'ovella, que trobi Crist en les ferides del poble i de l'Església, que tingui cura de la nostra casa comuna, que dugui la fe al carrer, com Maria que va anar a correuita a visitar la seva cosina Elisabet. No es tracta de convertir l'Església

en una ONG, ja que l'eucaristia, memorial de la mort i resurrecció de Jesús, és el cim de la vida cristiana, però només s'arriba a aquest cim pel camí de fe i del seguiment de Jesús. (...)

Quan s'acabi la pandèmia, no tornem a restaurar l'Església sacramentalista del passat, sortim al carrer a evangelitzar, sense proselitismes, per anunciar amb alegria la bona notícia de Jesús als qui no entren mai al temple. Així tindrà ple sentit celebrar en la comunitat cristiana la fracció del pa i els altres sagraments.

Victor Codina.

“NO TINGUEU POR!”

És un dels missatges més significatius del Jesús Ressuscitat... I també va ser un dels missatges més reiterats del Jesús històric... També és un dels missatges més reiterats de tota l'Escriptura... Podem dir, crec que sense fallar a la veritat, que el nostre Déu és el Déu del "no tingueu por". Dit sempre, òbviament, en circumstàncies difícils, perquè és en aquestes circumstàncies quan el missatge té sentit.

Vivim un moment molt difícil en què se'ns convida al contrari: a tenir por. Por que ens puguem contagiar, que puguem contagiar als altres, que ens puguin posar una multa,... Em provoca un cert somriure que es parli de la "responsabilitat" dels nostres ciutadans, quan es confia més en fer por que no pas en la suposada responsabilitat dels ciutadans. Infondre por perquè ens quedem tancats: una escena que ens és coneguda als lectors de l'Evangeli...

D'altra banda, i amb alguna freqüència, els qui ens conviden a tenir por són privilegiats en aquesta situació de confinament. Tenen espais interns i domèstics per oxigenar-se, per passejar, per fer exercici físic. També cobertura mèdica assegurada, pública i/o privada, seguretat de no perdre ni l'ocupació ni el sou, excuses per saltar-se confinaments i quarantenes, etc...

Som testimonis dia a dia d'un espectacle d'"anar a cegues": van a cegues els polítics, van a cegues els anomenats "especialistes" o "experts" en medicina, en economia, etc... (especialistes que han sortit de sota les pedres com els bolets: mai m'hagués pensat que tinguéssim tants "experts" al nostre país!), van a cegues els mitjans de comunicació... I la majoria d'aquests missatges pretenen "ficar-nos la por al cos"... Confesso que ja fa dies que he deixat de veure les notícies de les televisions; consulto per internet la premsa de quatre diaris nacionals d'orientació política diversa, selecciono allò que m'interessa i, a partir d'aquí, intento formar-me la meua opinió...

Creo que el "no tingueu por" de Jesús continua sent un missatge actual i necessari en aquest temps, i precisament en aquest temps. Penso que ens convida a transmetre serenitat, calma, responsabilitat nascuda de la llibertat, responsabilitat amb nosaltres mateixos i també, per descomptat, responsabilitat amb les persones amb qui vivim i amb la societat. I a afrontar amb serena i responsable confiança el desafiament del nostre moment. Perquè si alguna cosa necessiten les persones que pateixen no és por sinó ànims, confiança i suport.

Dario Mollà